

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 3

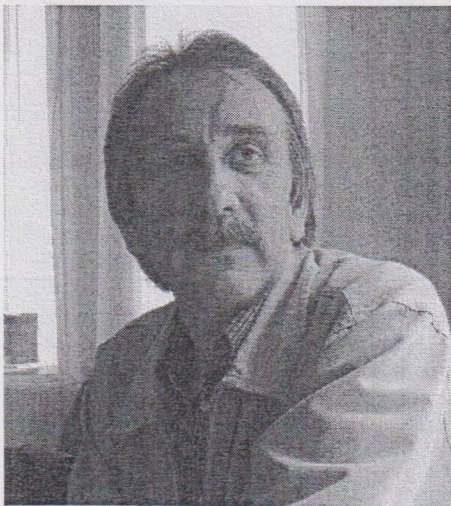

ZPRAVODAJ XII. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO
A HUDEBNÍHO DIVADLA

KVĚTEN 2003

TOUHA USKUTEČNIT SNY

S režisérem Divadelního spolku Tyl Dačice Ota karem Tesařem jsme se sešli odpoledne, ještě před večerním představením. V souboru působí už od r. 1972 a v průběhu své činnosti se snažil postupně změnit dramaturgii a od osvědčených komedií a muzikálů se vydat cestou hledání zajímavých současných her.

Když jsme začali navštěvovat divadelní dílny a semináře v Hronově, zjistili jsme, že nás to táhne trochu jinak, že bychom chtěli dělat inscenace, které diváka nejen pobaví, ale které mu taky něco řeknou nebo mu něco předají – a to byl krok k Portugálii. Její text jsem objevil jako scénář ve Světu a divadle už někdy před třemi lety, ale práce na ní trvala velmi dlouho. Člověk totiž nebyl zvyklý na dramaturgickou práci, kterou bylo potřeba udělat. U nás se většinou hrálo rovnou, bez rozebírání her, takže ta cesta byla o to složitější a delší, ale myslím si, že na tom představení bude naše snaha poznat.

V čem je pro vás ukryto tajemství textu?

Text mne zaujal současnými problémy. Po „sametové revoluci“ se svět rozdělil na ty, kteří jsou spokojeni a šťastní, a na ty, kteří (třeba na vesnicích) necítí to, že by se situace zlepšovala – naopak, myslí si, že zůstali někde sedět a že už se z toho nevyhrabou. A mají taky třeba – jako ve hře Portugále – určité své sny. Buď nemají sílu si je splnit,

protože jsou na vesnicích izolováni, nebo jim třeba chybí chuť. Hra vypovídá o současném dění u nás. Napsal ji sice maďarský autor, ale dá se velmi dobře situovat třeba do české nebo německé hospody – je to evropský problém. Je pravdivá v tom, že ne všichni máme odvahu splnit si své životní sny.

Znáte některé české inscenace Portugálie?

Smlouvu máme přímo s autorem, protože ho nezastupuje žádná agentura u nás v republice, tak vím od něj, že se hra hraje v Ostravě a v pražském Činoherním klubu. Viděl jsem českobudějovickou inscenaci, protože jsem tam měl schůzku přímo se Zoltánem Egressym a dohodli jsme se, že hru můžeme inscenovat. Jak v Českých Budějovicích, tak v Praze se inscenace hraje v nezměněné podobě, co se týče délky (necelé tři hodiny). Já ze své vlastní zkušenosti vím, že současný člověk má raději kratší představení. Uspěchaná doba tomu moc nepřeje, proto jsem se snažil i v dramaturgii, abych diváka udržel v pozornosti – nejsme profesionálové, aby lidé přišli na herce.

Autor věděl o vašich textových úpravách?

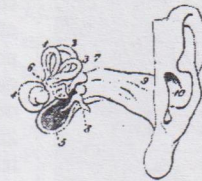
My jsme s ním tuhle otázku vůbec neřešili, protože si myslím, že je jasné, že každý režisér nebo dramaturg hry upraví, aby vyhovovaly souboru. Vypustil jsem zdlouhavé a popisné dialogy. Ve smlouvě přímo máme, že sám autor chce zhlédnout jedno představení – chystáme ho na červenec na dačický divadelní festival. Uvidíme, jak bude reagovat. Jestliže mu ta hra dá to samé jako v jeho neupravené délce, myslím si, že nebude mít proč protestovat.

Jak jste vybíral herce? Přikláněl jste se spíše k výběru výrazných typů?

V Portugálii je osm hlavních představitelů a neměl jsem příliš mnoho možností. Samozřejmě jsem se snažil inscenaci vytvořit s mladými herci, kteří mají zkušenosti. Jejich zkušenost sice není velká (hráli předtím v Tyláčku a u nás v tzv. Velkém Tylu mají za sebou dvě inscenace), ale o to jsou více tvárnější. Je to pro mě radostnější práce, protože se s nimi lépe pracuje. Nejsou zatíženi tím, že už byli zvyklí pracovat s jinými režiséry, kteří mají každý svůj styl práce. Jde mi především o diskusi. A tím, že jsem obsazení doplnil zkušenějšími herci, vznikla parta, která skvěle funguje.

-fis-

Zaslechnuto

Naše redakční ucho zaslechlo v průběhu dnů několik velmi zajímavých útržků, ať už v kuloárech, nebo na rozborových seminářích.

Tak, jak jsme zaslechli, předáváme dál...

(O představení „Strašidla Cantervillská“)

Je vyloučeno, aby lord Pickwick přišel na jeviště ve smokingu před polednem nebo na čaj o páté, protože smoking je večerní oblek. To je velký prohřešek.

Pavel Harvánek

Nám plebejcům to nevadí. Ale nemohli byste paní vehyslanovou alespoň jednou převléknout do jiných šatů?

Jan Cisař

(O představení „Šťastný nový rok“)

...Muži mají na rozdíl od žen daleko více hereckých příležitostí. Ale je zase pravda, že ženská věrnost divadlu trvá déle než u mužů...

...Budte rádi, že nemáte v Třešti feministky; ty by proti inscenaci protestovaly. Třešť je určitě velmi idylické místo...

Jan Cisař

(O představení „Biloxi blues“)

Já jsem byl zralý na vojnu v době, kdy každý správný intelektuál razil heslo, že v jeho knihovničce nesmí rozhodně chybět modrá knížka... a já ji mám také...

...já vám věřím, že jste si ještě ani nevzl... (k herci Ondřeji Ryskovi)

Pavel Harvánek

(Na rozborovém semináři před začátkem)

Kouřit je povoleno, protože je nás tady pět a půl.

Jan Strejcovský

(O představení „Deset malých černoušků“)

Stoleček (na jevišti, pozn. red.) je zaplněn alkoholickými radostmi...

Pavel Purkrábek

...což oko éterika potěší...

Pavel Harvánek

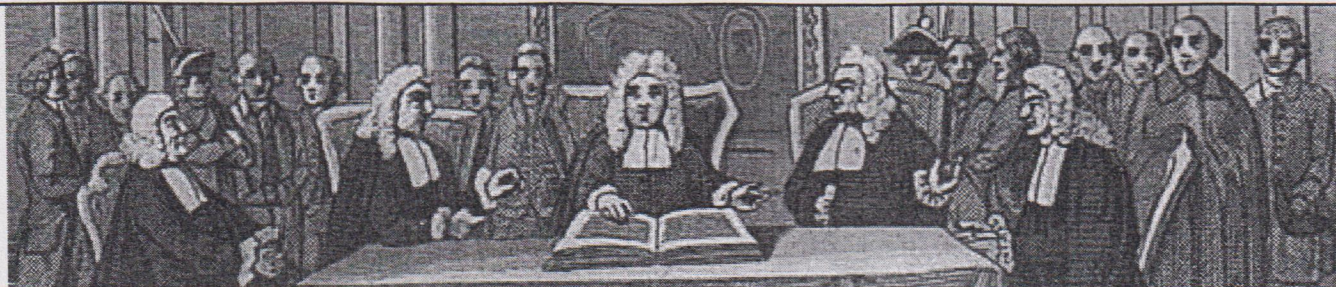
...vidím, že kolega Harvánek, povzbuzen diskusí alkoholickou, přeci jen něco přičiní...

Jan Cisař

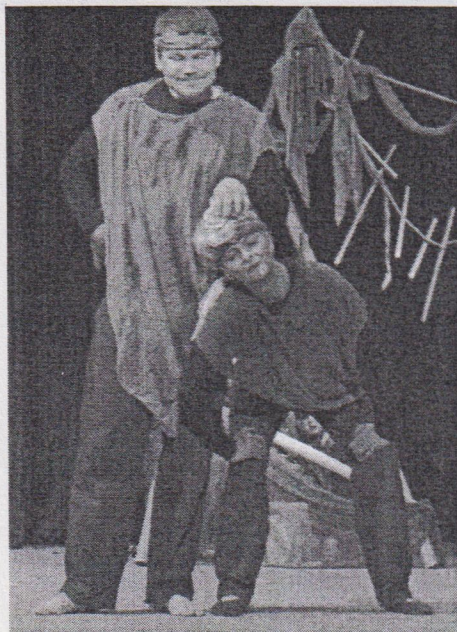
(O včerejších čtyřicátých narozeninách Jirky Pošepného)

...nesmí se to šířit !!!

ex

Dynamické hudebně pohybové divadlo

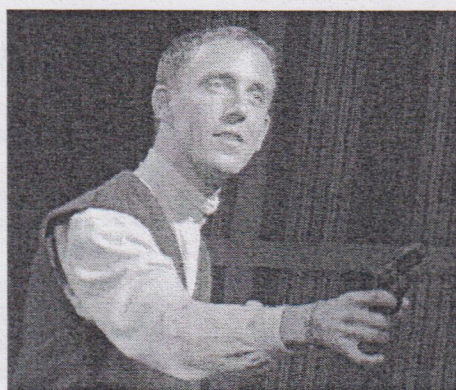

Divadlo Dostavník Přerov se už léta programově věnuje hudebnímu divadlu. Tentokrát si pro svou inscenaci vybral *Knihu džungle*, kterou podle Rudyarda Kiplinga napsali Dagmar a Václav Martincovi a která svého času byla poměrně frekventovaným titulem na našich profesionálních i amatérských jevištích. Přerovští ji uvedli v úpravě a režii Vlasty Hartlové a jejich inscenace uvedeného titulu rozhodně patří k tomu lepšímu, co kdy bylo k vidění. Zatímco předloha Martincových je založena především na pohybovém divadle s rytmizovaným textem, Dostavník ji posunul směrem k hudebnímu divadlu. Písně se organicky vylupují z původní textové předlohy a jejich hudební zpracování (hudba Zdeněk Hilbert) i interpretace jsou zdařilé. Vůbec nejsilnější stránkou inscenace je její složka pohybová, hudební a rytmická a především tyto sekvence udržují její dynamiku. Tam, kde jde pouze o běžný dialog, se tato dynamika poněkud vytrácí. V určité fázi polevuje trochu i v oněch pohybových zvukových sekvencích, neboť se časem použité prostředky přece jen opotřebují. To se ale naštěstí nestává příliš často a intenzivně a tak máme vždycky možnost znovu se chytit a jít dál s příběhem. Ne zcela zřetelný je také střih, kdy končí úvodní stvoření džungle a začíná příběh Maugliho. V samotném závěru pak, kdy Maugli získává ankus přemožením Breljovce, už ji dál nepoužije, protože tygra zlikviduje ohněm. Čím je tedy motiv ankusů? Znamená upozornění, že se blíží svět lidí, kterému ale Maugli nerozumí? Scénografická složka inscenace funguje výborně a pouhým jednoduchým přesunem trianglu dochází k výrazné změně prostředí. Stejně fungují i jednoduché kostýmy, kdy změnou barvy čelenky a vrchního přehozu přes černý základ mění se i postava, takže jeden herec může v případě potřeby ztvárnit více rolí.

Přerovský kolektiv zvládá charakterizaci postav a interpretaci příběhu skutečně na úrovni. A tato inscenace patří k tomu nejlepšímu, co jsme kdy od nich viděli. Můžeme tak jejich *Knihu džungle* s radostí zařadit mezi divadlo emotivně působivé a oslovující. Tato radost je o to větší, oč méně kvalitních inscenací především v produkci pro děti a mládež potkáváme. *ex*

Detektivka bez napětí

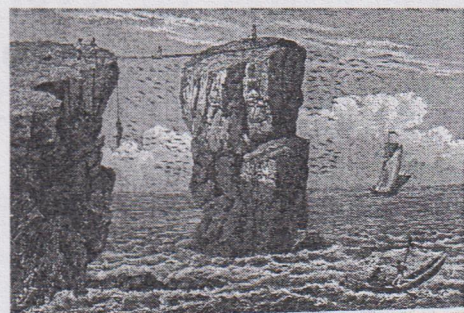
S detektivním žánrem se na amatérských jevištích nesetkáváme příliš často, protože není snadné inscenovat jej na divadle. Vyžaduje nápaditost, kombinační schopnosti, výrazné typy postav, které je sice třeba charakterizovat, ale natolik rafinovaně, aby se mohly postupně odhalovat a přinášet o sobě nové informace... Zkrátka, abychom nepostrádali to, co je detektivce vlastní – napětí, tajemství a logické vyústění. Platí to pochopitelně i o detektivce Agáthy Christie *Deset malých černoušek*, které si k nastudování vybral NaKop Tyjázr z Jihlavy. Jihlavský soubor má k dispozici zajímavé typy herců a režisér inscenace Karel Brynda je dobře obsadil a obratně zaranžoval jejich pohyb v prostoru. Ale ono postupné odkrývání charakterů a zachování tajemství a napětí až do samotného závěru se nekonalo a vázl tak i temporytmus celku. V převážné většině není

postižen vzájemný vývoj vztahů mezi postavami a ke konkrétním situacím, nedochází k jednání v daných okolnostech, jen k jakémusi zmechanizovanému naplňování předem určených úkolů. Jako by smrt už od samotného počátku příjezdu na ostrov byla předem danou premisou, o níž všichni vědí, a proto je nepřekvapuje. Narůstání vzájemné nedůvěry tak necítíme z jednání postav, ale dostává se nám pouze slovní informací. Výklad závěru, kdy se soudce – osnovatel a realizátor vražd – jeví jako blázen, je značně problematický a působí bezradně. Také výtvarná složka inscenace má své problémy. Scénaj je stylově nejednotná, poskládaná z nesourodých prvků. Vzhledem k tomu, že má představovat anglické sídlo postavené na objednávku, bylo by třeba buď dotáhnout toto prostředí k odpovídající stylistice čistoty nebo se rozhodnout pro náznak. Naproti tomu kostýmy odpovídaly typům figur a pomohly je charakterizovat (za všechny jmenujeme tměný oděv policajta či nedbalou eleganci kapitána).

Pokusíme-li se tedy shrnout to, co nám jihlavský soubor předvedl, nezbyvá než konstatovat, že zůstal u prvního plánu sdělení příběhu a zápletky. Pro detektivní žánr je to však poněkud málo. *ex*

Složitě prolínání reality a snů

Představa redakce o portugalském moři

Divadelní spolek Tyl Dačice přivezl do Třebíče inscenaci hry současného maďarského dramatika Zoltána Egressyho *Portugálie*. Tato hra i přesto, že zobrazuje temné stránky současného života, nepatří do moderní vlny takzvané cool dramatiky, protože přece jen nabízí určité paprsky světla, určitá pozitivní východiska. I přes oblibu a popularitu má svá velká úskali a není snadné ji realizovat. Je založena na komplikovaných motivických vazbách a fragmentálních, ale současně složitých dialogích. Prolíná se v ní realita a různé roviny snů.

A jak si s tím poradil dačický soubor v režii Otakara Tesaře? První půl hodinu jsme váhali a netušili, co se před námi odehrává. Chyběl nadhled a postoj k tomu, co nám chtěli sdělit a k čemu bude inscenace směřovat. Necháпали jsme to a tak jsme se nudili. Naštěstí se to zlomilo a najednou začalo představení fungovat. Bylo tomu tak od scény Kolíka (Oldřich Svoboda) s jeho ženou Jitkou (Eva Pokorná) u rybníka, na kterou stejně zdařile navázal dialog Mašle (Lenka Korbelová) s Drobkem (Lukáš Skupa) tamtéž. Tady naštěstí začaly fungovat elementární prvky reálného života a jejich prostřednictvím začalo představení komunikovat s diváky. Poslední třetina inscenace šla pak až do komediální polohy a ta dala nakonec celé inscenaci tvar. Odchod všech z hospody nakonec dovoluje vykřesat jiskřičku naděje na „lepší příští“, na splnění pozitivních snů. Pokud jde o Mašli, autor ji v závěru opouští a vůbec neřeší, co se s ní stalo po odchodu Drobka. Režisér ji nechává sedět v rohu hospody s pohledem do prázdna, ale tušíme, že i ona, zatím trpící, se z toho dostane.

Prostor venkovské hospody působil neútně tak, jak měl. Jen byla scéna příliš plochá a rozsáhlá, což možná hercům poněkud komplikovalo situaci. Ale od onoho výše zmíněného zlomu už jsme to vnímali méně intenzivně, než v první části inscenace.

Na závěr je třeba ocenit odvahu, s níž se Dačičtí do realizace obtížné předlohy pustili a litovat té ne zcela vydařeného první třetiny. Protože v těch zbylých dvou nás zaujali.

ex

Rozhovor s Danou Holíkovou, vedoucí souboru NaKop Tyjátr Jihlava

Na minulých ročnících Divadelní Třebíče bylo jihlavské amatérské divadlo zastoupeno třemi inscenacemi Nezávislého divadelního studia De Facto Mimo. V roce 2001 studio přijelo do Třebíče s inscenací hry svého režiséra Martina Koláře Voda na kafe. V roce 2002 uvedlo dokonce dvě inscenace – opět autor- ský text Martina Koláře Hukot 4 a hru Vere- ny Kanaan Drahoušek Anna. Těší nás, že Jihlava bude mít svoje želízko v ohni a na letošní národní přehlídce. DS NaKop Tyjátr se „probojoval“ na DT s inscenací detektivky Agathy Christie Deset malých černoušků.

Paní Holíková, můžete nám říci něco bližšího o amatérských divadelních souborech v Jihlavě?
V Jihlavě jsme momentálně jediný stabilní ama- téřský soubor dospělých. Hrajeme především pro dětské diváky. Vedle nás pracuje ještě dět- ský divadelní soubor Klicpera. Soubor De Facto Mimo je vlastně divadelní studio, které si vybírá hru a pro ni si vybírá herce. Náš soubor má stálé členy. Někdy se ale také stane, že nejsme schopni obsadit hru z vlastních řad, a tak si „půjčujeme“ herce z ostatních souborů. Pro Deset malých černoušků jsme si „půjčili“ tři herce z divadelního souboru Zmatkaři z Dobronína. Vztahy mezi jihlavskými soubory i soubory z okolí jsou velmi přátelské. Třeba paní Čurdová je naší členkou, ale hraje i ve studiu De Facto Mimo. *Vaši nejnovější inscenaci režíroval profesionální režisér Karel Brynda. Jak došlo k této spolupráci?*
Protože nemáme vlastního režiséra, tak spolu- pracujeme s profesionály, kteří mají zkušenosti z práce s amatérskými soubory. Tentokrát si detektivku Agathy Christie vybral jeden člen našeho souboru, Petr Kočka, který si chtěl zku- sit svoji první režii. Ale bylo to velké sousto, které bez pomoci profesionálního režiséra neby- lo možné spolknout. Oslovili jsme režiséra Kar- la Brynda, který hru nastudoval před několika lety v Horáckém divadle v Jihlavě. Karel Bryn- da naši nabídku přijal, a byla to vlastně jeho první režie v amatérském souboru. *Připravujete už něco nového?*
Budeme ještě hrát inscenace, které máme nastu- dované – tedy Deset malých černoušků a v červnu končíme s pohádkou Pekelný mariáš. Od září se

náš soubor rozdělí na dvě sekce. Jedna se asi pustí do situační komedie Antonína Procházky. Druhá skupina začne zkoušet pohádku pro děti pod režijním vedením herce Horáckého divadla v Jihlavě pana Stanislava Gerstnera. Na práci s panem Gerstnerem se zvláště těšíme – bude to jistě nová a zajímavá práce.

SŠ

DŽUNGLE NA TŘEBÍČSKÉM JEVIŠTI

Rozhovor s Vlastou Hartlovou, hostující re- žisérkou Divadla Dostavník Přerov

Jak dlouho s Divadlem Dostavník spolupracujete?
Pět let. Teď je to vlastně jubileum a navíc se takhle zadařilo.

Jak jste se k souboru dostala?

Přivodně jsem v souboru dělala choreografii, kterou jsem předtím dělala i v divadle v Šumperku. Po od- chodu režiséra na mě zbyla režie, aniž bych s ní měla nějaké zkušenosti. Dosud jsem udělala v Dostavníku pět inscenací, ale nikdy si nejsem jistá, jestli jsou opravdu dobré. Nevím, jestli je v nich všechno, co tam být má a jestli jsou dostatečně pochopitelné, čitelné.

Kniha džungle je na jevištích poměrně často frekventovaná. Co na textu zaujalo Vás?

Mě lákala především možnost vyjádřit vše tělem a nastavit lidem zrcadlo, protože zvířecí říše a vztahy v ní jsou velmi podobné těm ve společ- nosti lidí. Jednou bych chtěla udělat inscenaci, kde nebude jediné slovo a vše se sdělí pohybem a tělem. Ale takovou hru zatím neznám.

Váš soubor se dostal s Knihou džunglí na přehlídku do Třebíče a ne na dětskou do Ra- kovníka. Znamená to, že ji hrajete pro dospělé?
Divadlo Dostavník hraje Knihu džungle i pro školy, ale nevím přesně pro jak staré děti. *Myslíte, že na Knihu džunglí reagují jinak dospělí a jinak děti?*

Určitě reagují jinak. Ale myslím, že každý si tam najde to své a každého nějak pohládí po duši. *Jak dlouho inscenaci hrajete?*

Hrajeme ji od března 2003. V Přerově máme premiéru pokaždé první týden v březnu. Tahle byla 3. 3. 2003 a navíc jako pátá jubilejní. *Těsně po představení jste mi prozradila, že roli Prvotního slona jste zaskakovala. Jak se Vám hrálo?*

Měla jsem velké nervy. Inscenaci jsem vždy sledovala a vnášela do ní energii z hlediště. Bála jsem se, abych jim to nezkazila. Ale nemohla jsem je v tom nechat.

Velmi důležitá ve Vaší inscenaci je složka hu- dební a výtvarná. Jak se vám s hudebníkem a výtvarníkem spolupracovalo?

Hudbu dělal Zdeněk Hilbert z Dostavníku. Sám dokonce předtím napsal a složil hudbu ke hře Robin Hood. Velmi dobře se mi s ním pracuje i přesto, že je mezi námi věkový rozdíl. Citíme vše podobně. Ráda bych s ním spolupracovala i do budoucna, ať si může s hudbou lámat hlavu i nadále. Scénu a kos- týmy dělala Hana Dostálová, která u nás také dříve hrála. S ní jsem spolupracovala již při první inscenaci a teď jsem ji oslovila podru- hé. Dobře jsme si rozuměly. Musely jsme samozřejmě brát ohled na finance. Bambus je docela drahý, tak se muselo šetřit například na kostýmech. Byla to příjemná spolupráce. *Soubor Divadla Dostavník je vícegenerační. Jak se Vám pracuje? Musíte řešit nějaké spory?*
Žádné problémy nemáme. V souboru jsou například děvčata, která v pondělí maturují nebo lidé starší s více životními zkušenostmi. Ale je to velmi příjemná spolupráce. Jsme jedna rodina.

V souboru máte mnoho herecky, pohybově a pěvecky nadaných lidí. Byli takhle šikovní už před Vaším příchodem nebo jste s nimi praco- vala?

Šikovní už byli. Děláme konkurzy, kde nám každý musí něco zahrát a zazpívat. Podobný konkurz jsme dělali i před Knihou džungle. *Co dalšího připravujete?*

To je tajemství.

- s b -

PŘIJĎTE SI KOUPIŤ KNIHU A NEPROHLOUPÍTE!

Po každém představení v prostoru šaten ote- vírá svůj stánek s divadelními publikacemi krásná a sympatická „prodejkyne“ Jitka Ka- rasová. A co Vám může nabídnout? Na skla- dě má divadelní literaturu několika naklada- telství. Největší zájem čtenáři zatím projevíli o Místopis a Bibliografii českého amatérského divadla. Zbývá už jen několik posledních vý- tisků! Podobný zájem je i o Adresář amate- rského divadla v České republice a především o publikaci Jaroslava Votršeho Režie je umě- ní, kterou mohu vřele doporučit. Pokud si zoufáte a lámete si hlavu nad výběrem textu pro Váš soubor nebo jen nechcete, aby Vám unikl nějaký dramatický skvost, nenechte si ujít bohatou nabídku Divadelního ústavu, ko- nkrétně edice Současná hra. Nechybí zde au- toři jako Eric-Emanuel Schmitt, Jon Fosse, Yasmina Reza nebo Felix Mitterer. Ve stánku s divadelními publikacemi si můžete zakoupit i časopis Amatérská scéna. V posledním čísle jistojistě naleznete recenze z krajských kol divadelních přehlídek na představení zde hra- jících souborů. Nebo si rovnou můžete za- koupit i celoroční předplatné. Na „pultu“ objevíte i knihu jednoho z porotců a to Pa- měti starého krkavce od bílé věže Vladimíra Zajíce.

- s b -

DNES UVIDÍTE

Josef Tejkl se objevil v amatérském divadle jako učitel z Nového Hrádku na Náchodsku. Absolvoval Východočeskou lidovou konzervatoř. Po přestěhování do Hradce Králové se stal vedoucím literárně dramatického oboru ZUŠ, kde posléze vzniklo divadelní centrum Jesličky a bylo vybudováno i vlastní divadélko.

Adaptoval řadu literárních textů pro inscenace, které dělal jak pro soubor Obsazeno, tak později pro soubory Jeslíček. Jeho síla je právě v dramaturgické složce převodu textů pro potřeby divadla.

Kromě toho napsal několik původních her – neroz-sáhlejší a svým způsobem i nejzajímavější je hra Kalvárie o sochaři Pacákovi, který působil v 18. století ve východních Čechách (vyšla v Amatérské scéně s komentářem prof. J. Císaře). Pro své kamarády z **Kostelce nad Orlicí** napsal svůj prozatím poslední text **Amatéri**. Další jeho autorskou inscenaci je například **Z hlíny do hlíny**.

Josef Tejkl patří mezi výrazné postavy nejen východočeského amatérského divadla. Na Divadelní Třebíči jsme se s ním mohli setkat v roce 1996 jako s režisérem Čechovovy hry **Pavilón č. 6**, v roce 1998 režisérem **Averčenkova Beregova**. V roce 1997 získal cenu za hereckou roli v inscenaci **Žebrácká opera**. Jeho talent má daleko širší záběr a to nejen ve směru k divadlu, ale také k výtvarnému umění. Jeho další velkou láskou jsou hory.

(za laskavého přispění manželů Císařových – rs)

Rádobydivadlo Klapý je na Divadelní Třebíči už po šesté. Jeho inscenace se vyznačují zajímavou dramaturgií – soubor si vybírá díla renomovaných autorů, která však radikálně upravuje a osobitě vykládá. Po Strindbergově **Slečně Julii** či **Lorcově Domu doni Bernardy** si Rádobydivadlo zvolilo hru **Per Olova Enquista Faidry**, kterou uvádí pod názvem **Fajdraricie**. Jak už vyplývá z názvu, jedná se opět o vlastní výklad textu švédského dramatika.

Švédský prozaik, dramatik a filmový scenárista **Per Olov Enquist** se narodil 23. 9. 1934 v Hjöggöbölle. Čelný představitel literární generace, která se o slovo přihlásila poprvé v první polovině 60. let. Citujeme z rozhovoru s Per Olovem Enquistem, uveřejněného v **SADu 3/97**

...*Zdá se, že vás víc inspiroval Racine než Euripidés a Seneca. Je vám francouzská kultura bližší než antická?* Uvažoval jsem o tom, že přepracuji Racinovu **Faidru**. Několikrát jsem ji četl a stále víc mě rozcílovala. Připadalo mi, že popis lidí je povrchní, že jsou tam mezery v logice. Obecně vzato jsem měl vždycky od francouzské kultury odstup. Nejsem orientovaný na Francii, spíš na Německo. Potom jsem četl Euripida a začal jsem váhat. Výsledkem je jakási moderní adaptace **Faidry**, která je často přímo polemikou s Racinem. V jistém smyslu jsem ale Racinovi vděčný. Mnohdy jsem volil právě opačné řešení než on.

Jací boží ve vaší verzi Faidry vládou Olympu?

Žádní, vůbec žádní bohové tam nejsou. Existují tam jenom lidské vztahy. Mohou tam být nanejvýš bohové jako Chamtivost, Touha po moci, Útisk, Závist, Žárlivost. Ti vytvářejí základní lidské vztahy. Existují prakticky v každé rodině, i v královské rodině ve starém Řecku. Příkladem může být smrt Hippolyta: zabijí ho chladnokrevně vražedné najatí otcem. Pro to neexistuje žádné metafyzické vysvětlení. Je to vražda na objednávku. Politická vražda. *Proti čemu se vlastně bouří, které "hry" se nechce*

účastnit váš Hippolytos: Měl jste na mysli nějakou politicky aktuální revoltu?

Hippolytos je hippie. Je to královský syn, syn velmi úspěšného generála. Nenávidí válku, nenávidí mocenskou hierarchii – jde tedy taky o vztah syna a otce – nenávidí otcovskou moc a říká, že se nechce zúčastnit politické hry. Je to jeho revolta. Hippolytos je v jistém smyslu zběh, typické dítě 70. let: to platí, i když jsem hru napsal až v roce 1980 nebo 1981. Je to vzpoura pacifistická, vzpoura proti autoritám. I proti otci.

Co dnes – podle vás – představuje mýtus? Moderní mýty vytvářejí buď politici, nebo umělci. Umělci často revolují právě proti mýtům politickým. Jsou v tomto směru moralisty. Jste moralista?

Všichni lidé mají svou morálku, zastávají své hodnoty. I já mám svou morálku. Když čtu řecké mýty, připadá mi, že ve všech existuje nějaká prahistorie. V řeckých dobách byl tento mýtus převlečen za mytologii. Nad lidmi byli bohové, i mocenské vztahy přicházely shůry. A bohové ovlivňovali lidi. Stejně, jako se dneska říká, že náš život ovlivňuje mezinárodní kapitál a před tímto kapitálem jsme bezmocní. Ale každé takové převlečení nese punc svého času. Řekové měli svůj "převlek", Racin měl svůj, a my ho máme také. Ale prapříběh zůstává. Prapříběh **Faidry** je velmi zajímavý. Pojednává o jedné rodině, o otci, který desperátním způsobem vládne nad svou ženou, nad svým synem, nad svým okolím, protože má vojenskou moc. Pojednává o ženě, která má dojem, že ji není vidět. Pojednává o synovi, který proti tomu revoltuje.

Ve vaší hře je ještě jedna postava, která stojí mimo rodinu, i když je to postava otcovská: Theramenes.

Je to tak říkajíc dvorní poeta, intelektuál, který se dal do služby moci. Myslím, že v Československu jste měli dost takových dvorních poetů ...

Inszenaci **Divadelního spolku Krakonoš z Vysokého nad Jizerou Republiku za koně a fotbal aneb Obrázky z dějin národa Havlase Pavlaty**. Vysocký soubor není na Divadelní Třebíči žádným nováčkem. Už v roce 1998, kdy v Třebíči hrál poprvé, byl doporučen s inscenací hry **Alana Ayckbourn** *Kdes to byl(a) v noci na Jiráskův Hro-nov*. V roce 2001 se představil s inscenací **Charleyovy tety** a v roce minulém zahrál **Goldoniho komedii Sluha dvou pánů**. Na letošní národní přehlídce se představí s inscenací, jejíž text napsal **Petr Pýcha**.

Mgr. Petr Pýcha (nar. 1972) je členem DS Krakonoš asi sedm let. Je herec (v Třebíči hrál v Charleyově tetě roli Jacka Chesneyho), a v současné době i režisér. Komedie Republiku za koně a fotbal... je jeho prvním autorským počinem – a hned natolik úspěšným, že se s ním soubor dostal až na národní přehlídku. Hra vychází z prostředí Vysokého nad Jizerou a pojednává o vysockém pokladu, který najdou tři kamarádi. Ti se musí rozhodnout, co s ním udělají – jak to ale dopadne, uvidíte sami...

Petr Pýcha píše i scénáře ke krátkým filmům. Jeden z posledních snímků vypráví o přátelství dětí k postiženému kamarádovi, kterému se snaží dopřát všechno to, co mohou oni. **Petr Pýcha** je učitel – do loňského roku učil na základní škole ve Vysokém, v současné době učí na gymnáziu **Ivana Olbrachta** v Semilech.

Za poskytnuté informace děkujeme herci vysockého Krakonoše, panu Jiřímu Pošepnému sš

DNES

Pátek 16. května 2003

10.00 hod. Velký sál Národního domu
Černí šviháci Kostelec nad Orlicí
Josef Tejkl
AMATÉŘI

13.00 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

14.30 hod. Velký sál Národního domu
Rádobydivadlo Klapý
Ladislav Valeš podle P. O. Enquista
FAJDRARICIE

17.00 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

19.30 hod. Velký sál Národního domu
Divadelní spolek Krakonoš Vysoké nad Jizerou, Petr Pýcha
REPUBLIKU ZA KONĚ A FOTBAL
aneb **OBRÁZKY Z DĚJIN NÁRODA**
HAVLASE PAVLATY

22.30 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

ZÍTRA

Sobota 17. května 2003

10.00 hod. Velký sál Národního domu
Divadlo Luna Stochov
Luboš Fleischmann podle F. Kafky
PROMĚNA

13.00 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

14.30 hod. Velký sál Národního domu
Divadelní spolek Karel Čapek Děčín
Jean-Paul Sartre

S VYLOUČENÍM VEŘEJNOSTI

16.45 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

19.30 hod. Velký sál Národního domu
Divadelní studio D 3 Karlovy Vary
Karel Tachovský
MOR (Boccacciiovské variace)

22.15 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

Zpravodaj XII. národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Třebíč 2003. • Redakce: Simona Bezoušková, Blanka Fišerová, Radim Svoboda, Stanislava Štěpánková • Fotografie: Ivo Mičkal • Vydává Městské kulturní středisko v Třebíči • Sazba FIBOX • Náklad 200 výtisků